

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

In Qvo Agitur Nominatim De Sacerdotibus, Confessarijs, Magistris siue
Doctoribus, Concionatoribus, Episcopis & alijs Prælatiſ, eorumque
Ministerijs - In septem Tractatus distributus ...

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1629

§. I.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45750](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45750)

les hæc opera per seipfos præstare; sed tatis est, quòd ea faciant per alios, qui cum sint eiusdem Ecclesiæ pars quædam, ab ea destinantur ad huiusmodi ministeria. Eum in modum, quo dicimus hominem videre, ambulare, & laborare: quamuis hæc non faciat omnibus sui corporis membris, sed aliquibus, quæ ad huiusmodi actiones sunt apta, & à natura destinata; viderenim homo oculis, ambulare pedibus; laborat manibus. Ecclesiæ Sanctitas consistit non solum in sanctitate Legis; Sacramentorum & Sacrificiorum, quæ in ea sunt; sed in eo etiam quòd in eadem congregatione fidelium semper sint aliqui verè Sancti, & amici Dei habentes charitatem, & virtutes valde præstantes: quorum opera & actiones valde ipsi placent, magnumque in ipsius oculis meritum habent. Ex quo provenit: ut quamuis in Ecclesia multi sint peccatores: (est enim in hac aræ multum straminis siue paleæ cum frumento admixtum habentis) quod tamen ipsa in communi facit, est Deo gratum: eò quòd oculis suis potius coniciat in amicos, quos in ea habet, ipsique placent: quàm in improbos, ipsum offendentes. Cum ex colloquio, quod Abraham cum Deo habuit circa maledictas illas ciuitates Sodomæ, & Gomorrhæ, eisq; contempnes, constat quòd Deus ignouisset multitudini peccatorum adeò horrendorum, si inter eos inuenisset quinquaginta iustos, quadraginta, aut viginti, imò si vel decem tantum inuenisset: *b dimittam, inquit, omni loco peccatores. Et per Ieremiam dixit: c circuite vias Ierusalem, & aspiciete, & considerate, & querite in plateis eius, an inueniatis virum facientem iudicium, & querentem fidem: & propitius ero ei: toti scilicet ciuitati.* Deus enim Dominus noster valde propensus est ad clementiam & misericordiam; & propter aliquorum iustorum sanctitatem benefacit communitati peccatorum, in qua illi viuunt: quantò igitur magis id faciet toti Ecclesiæ: in qua multi sunt Sancti: quorum sanctitas non amittit suum splendorum propter aliorum malitiam. Ex quo fit ut Ecclesiæ sanctitas hoc nomine augeatur, & imminuatur. Tunc enim sanctior est cum plures habet præclaros Sanctos. Ac propterea tempore Apostolorum, & in suis initiis fuit Sanctissima propter heroicam sanctitatem, quæ in primæuis Christianis eluxit.

§. I.

EX Hoc fundamento deducere licet præstantiam & excellentiam orationum Ecclesiæ: quæ est corpus quoddam mysticum cuius præcipuum caput est Christus; cor autem (ut ait S. Thomas) est Spiritus Sanctus. Quemadmodum autem caput, & cor, cum toto corpore operantur per spiritus vitales, quos ei communicant: ita Christus Dominus noster, & Spiritus Sanctus orant pro corpore suæ Ecclesiæ, influentes in eam, speciatim in viua eius membra, quæ sunt ipsi Iusti, Spiritum orationis, &

ferent-

b Genes. 18.
26.
c Ierem. 5. 1.
3 p. 9. 8. 9. 1.
ad 3.

fructus orandi affectus. Tota autem simul dicitur orare per suos Ministros: qui propterea merito esse debent valde coniuncti cum suo capite Christo & cū Divino Spiritu: ut eorum orationes conformes essent Spiritui proprio ipsius Ecclesie, Implentes quod ad hanc rem Apostolus scripsit Ephesiis: *a Implemini Spiritu Sancto, loquentes vobismetipsis in Psalmis, & Hymnis, & canticis spiritualibus, cantantes, & psallentes in cordibus vestris Domino, gratias agentes semper pro omnibus, in nomine Domini nostri Iesu Christi.* Quamvis autem videatur Apostolus loqui de mentis oratione, qua quisque se cum Deo in corde loquitur sanctis cogitationibus, ac meditationibus: tamen etiam loquitur (ut ait S. Thomas) de vocali oratione. Vocat autem cantica spiritualia ea, quæ ab Spiritu & corde deuoto procedunt; propterea enim eos exhortatur, ut impleantur Spiritu sancto, qui linguas infundit igneas, quas per Sophoniam vocat *b labium electum*; ut cum feruore dicant Psalmos, Hymnos, & cantica laudis, & actionem gratiarum, cantantes ea cordibus & linguis, innitendo gratiæ & virtuti Iesu Christi, cuius nomine orant pro omnibus. Nec vacat mysterio, quod Apostolus huiusmodi orationum & laudum mentionem fecerit: à quo Ecclesia eas accepit, & suis Canonicis Horis inseruit: in quibus inferuntur Psalmi Davidis, Cantica Prophetarum, & Hymni varij, quos viri Sancti adinuenerunt; & alij orandi modi, quos ipsemet Apostolus in suis Epistolis docet; & omnes reliqui, quos Spiritus Sanctus ex communi & ordinaria lege Fidelibus inspirat: memoria scilicet Diuinæ præsentiae; eleuatio cordis ad ipsum Deum, recognitio vilitatis nostræ, & humilis nostræ miseræ, confessio, reuerentia, & adoratio Diuinæ Maiestatis, petitio rerum, quæ nobis desunt, particularis peccatorum nostrorum remissio, victoria tentationum; gratiæ, ac virtutum augmentum; obsecratio, siue Sacri alicuius rituli allegatio: quæ ipsum Dominum nostrum ad nos audiendos inclinet; actio gratiarum pro acceptis, beneficijs oblatio & vota siue proposita rerum, quæ ad obsequium Diuinum spectant; laudes Dei propter magnalia, quæ in se continet; & propter ea opera, quæ facit; ac denique memoria præstantissimarum rerum, quas fecit in tribus legibus, Naturali, Scripta & Euangelica fauendo, prosequendo & remunerando iustos; puniendo verò peccatores; ad nos permonendo, ad affectus amoris, Spei, & contritionis, & alios multos in omni genere virtutum: quibus affectibus Horæ Canonice sunt plenæ, ut postea adhibemus.

Quod præsertim in his orationibus magis splendet, est valor & efficacia earum ad obtinendum quod quærunt. Pro cuius explicatione supponendum est: orationem aliam esse particularem, aliam communem. *Particularis* illa dicitur, quam quisque proprio suo nomine ac deuotione facit, remedia petens suarum necessitatum, aut etiam proximorum: siue mente

a Ephes. 5. 19
Colos. 3. 16.

2 2. q. 91. n.
7. ad 1.

b Soph. 3. 8.

Dux. Spirit.
Tract. 1. c. 15

tantum oret, siue etiam voce; siue ipsemet verba componat, siue ab alio
composita legat. Quod fufius explicuimus in libro meditationum, & in
Duce Spirituali.

CVM autem Ecclesia non sit aliud, quam Fidelium omnium Congre-
gatio; quod quisque in particulari melius nouerit orare, maioreque ferro-
re & spiritu id fecerit: eo amplius promouebit valorem orationis totius
Ecclesie: cuius oratio vocatur communis. Quamuis hæc communitas possit
esse duplex: Altera, cum fideles alicuius prouincie, Ciuitatis, aut fami-
liae ex sua deuotione & cum spiritu Dei conueniant in vnum locum ad
orandum, alicuius necessitatis omnibus communis causa: vt fieri solet
tempore siccitatis, aut pestis, aut belli; cum instituuntur Supplicationes,
dicuntur Litanie: & in templis conueniant, vt pro inuicem & pro om-
nibus oret. Sed magis proprie appellatur oratio communis & publica ea que
fit nomine totius Ecclesie vniuersalis. Quæ vt talis sit, duas debet habere
conditiones. Prima est; vt qui eam facit, sit ipsemet Ecclesie Minister
eiusdem auctoritate designatus & constitutus ad hoc ministerium orandi
nomine ipsius Ecclesie: quales sunt omnes Sacerdotes, & quicumque
sunt ordine Sacro insigniti, aut Ecclesiastica habent Beneficia: Secunda
conditio est, vt ipsæ orationes sint etiam ab ipsa Ecclesia constitutæ, vt
ipsius nomine offerantur: quales sunt septem Horæ canonicæ; & quæ in
ipsa Missa designantur. Eum in modum, quo legati siue oratores debent
nominari à Principibus, qui ipsos mittunt; & illi ea tantum negotia age-
re, quæ Principes illis committunt. Ex quo fit, vt si quispiam secularis
propria deuotione inductus Canonicas Horas legat, etiam in loco publi-
co, quale est templum, aut cum alijs: eius oratio nec communis, nec publi-
ca dicatur; sed secreta & priuata: eo quod non eas dicat nomine Eccle-
siae, à qua non est ad id destinatus. Et similiter, eum Sacerdos Coronam
siue Rosarium Beatissimæ Virginis orat: eius talis oratio nec communis
est, nec publica Rosarium enim non est oratio ab Ecclesia suis ministris
prescripta, vt eam eius nomine faciant. Si tamen idem Horas Canonicas
recitet, siue id faciat in templo, siue in priuato suo Oratorio; siue solus,
siue simul cum alijs: talis eius oratio vocatur communis & publica; quia
eam offert nomine totius Ecclesie, quam repræsentat. Ideoque etiam si sit
solus, dicit: *Oremus*; &: *Dominus vobiscum*; & respondet sibi: *Et cum spiritu
tuo*, & similia alia verba dicit sibi ipsi, quasi cum multis, aut multorum
nomine loqueretur. Sancte autem ac pie constituit Ecclesia, vt certis diei
temporibus multi conueniant in Chorum, ad has Horas Canonicas dicen-
das: vt sic conuenientes representent veram Congregationem ipsiusmet
Ecclesie vniuersalis, quæ per ipsos oret.